

selv at have set. Men allerede i adskillige Aar havde han haft paa Fornemmelsen, at der var noget i hendes Ungdomsliv, som Familien omhyggeligt søgte at dække over. Hvad det var, havde han aldrig kunnet forstaa. Hans Ungdomsvenner og Kammerater havde — efter Moderens ulykkelige Død — altid været bange for blot at hentyde til hende i hans Nærværelse; og selv havde han haft en naturlig Skyhed for at tale om hende til fremmede, især da Faderen og de øvrige Slægtninge bestandig bevarede den urokkeligste Tavs-
hed angaaende alt, hvad der vedrørte Moderens Forhold. Kun en meget gammel Tante, der havde Bolig i et Kloster, havde en Gang i et ophidset Øjeblik sagt til ham, at han dog ikke skulde for-
glemme, „hvor dybt hans Moder i sin Tid havde forsyndet sig mod sin Stand.“

Nu blev Væverens Ord og Billederne paa Bondestuens Væg ham et Fingerpeg til Forstaaelse af, i hvad Retning „Forsyndelsen“ maatte være gaaet. Og jo mere han fordybede sig i Erindringen om hendes Væsen og underlig ensomme Liv i hans Faders Hus, des mere lysnede det i Taagen om hendes Billede.

Han saa' hende for sig med det højt opsatte Haar og den sorte, tarvelige Kjole, der i hans